

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. L. P.**, zastoupený JUDr. Mgr. Karlem Horákem, advokátem se sídlem Na poříčí 12, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2010, č. j. 164/2010-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 1 A 15/2010 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních přestupků, ze dne 2. 12. 2009, č. j. MHMP 993562/2009/Bur, sp. zn. S-MHMP 237935/2009/Bur, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) a i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon“). Vytýkaného jednání se žalobce dopustil tím, že dne 16. 12. 2008 kolem 7:50 hodin řídil osobní motorové vozidlo Škoda Octavia, RZ X, v pravém jízdním pruhu po ulici Novopacká ve směru jízdy od ulice Ve Žlábku k ulici Chlumecká, přičemž se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob, a narazil do zadní části osobního motorového vozidla Ford Fusion, RZ X, jedoucího před ním ve stejném směru jízdy. Po nárazu obě vozidla vybočila z vozovky, sjela přes krajnici vpravo mimo pozemní komunikaci, kde se v příkopě převrátila a skončila na střeše; vzniklá škoda na obou vozidlech přesáhla 100.000 Kč. Při nehodě došlo ke

zranění obou řidičů, kteří byli převezeni k ošetření do Fakultní nemocnice na Bulovce. J. M. utrpěl středně těžké zranění spočívající v poškození krčního obratle C6 kvalifikované jako ublížení na zdraví. Za popsané jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel, v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítlo.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 23. 4. 2013, č. j. 1 A 15/2010 - 76, žalobu zamítl. Neshledal důvodnými námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, námitku porušení ustanovení o řízení spočívající v rozhodnutí věci bez ústního jednání, námitku nenaplnění objektivní stránky přestupku, námitku týkající se absence náležitostí rozhodnutí žalovaného nebo námitku uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud se nedostatečně vypořádal s žalobními tvrzeními a důkazy provedenými v rámci ústního jednání. Z provedených důkazů vyplývá, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu v důkazech provedených ve správním řízení. Tuto otázku městský soud nesprávně vyhodnotil.

[5] Především byl stěžovatel zkrácen na právu osobně se zúčastnit ústního jednání před správním orgánem prvního stupně, ačkoliv ve správním řízení zdůrazňoval, že hodlá práva osobní účasti při jednání využít. Správní orgány porušily § 73 a 74 zákona o přestupcích a § 50 odst. 4 správního řádu, neboť stěžovatel svoji neúčast na jednání řádně omluvil. Důvodem neúčasti byla nařízená zahraniční pracovní cesta na jednání mezinárodních organizací, jíž se vzhledem ke specializaci a stupni bezpečnostní prověrky mohl účastnit za Ministerstvo vnitra pouze stěžovatel. Jako vedoucí zaměstnanec ústředního orgánu státní správy nemohl jednat jinak. Správní orgán prvního stupně ve věci ovšem rozhodl bez účasti stěžovatele i bez účasti ostatních předvolaných osob, aniž by potřebným způsobem zjistil stav věci. Tento postup schválil i městský soud, který chování stěžovatele vyhodnotil jako obstrukční vedené snahou dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Uvedené závěry stěžovatel nesdílí. K zániku odpovědnosti by došlo až za čtyři měsíce poté, co se konalo předmětné ústní jednání. Do té doby měl správní orgán respektovat omluvu stěžovatele a nařídit nové ústní jednání.

[6] Stěžovatel trvá na tom, že jeho omluva z neúčasti na ústním jednání dne 2. 12. 2009 byla včasná. V pondělí 30. 11. 2009 podal k poštovní přepravě zásilku s omluvou. Předpokládal, že nejpozději druhý den, doručovala-li se zásilka jen v rámci Prahy, bude zásilka doručena. Není jeho vinou, že zásilka byla doručena až dne 2. 12. 2009, kdy se konalo ústí jednání. Lze předpokládat, že do dispoziční sféry správního orgánu prvního stupně se zásilka dostala dříve, než jednání v 10 hodin započalo.

[7] Dále stěžovatel městskému soudu vytkl nesprávné posouzení hmotněprávní stránky napadeného rozhodnutí žalovaného. V řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a přetrvaly důvodné pochybnosti o skutečném průběhu událostí. Stěžejním důkazem, na němž správní orgány svůj závěr o spáchání přestupku založily, byl znalecký posudek Ing. Tůmy. Podle

pokračování

stěžovatele je předmětný znalecký posudek obecný, nejednoznačný a nepřesvědčivý a vede pouze k pravděpodobnému závěru o sledu událostí, nikoli k závěru jednoznačnému. Znalec jako příčinu střetu vozidel označil ztrátu stability vozidla řízeného stěžovatelem a následný náraz jeho vozidla pravou přední částí do zadní části vozidla Ford Fusion, které jelo před ním. Příčinu nehody nicméně znalec nevysvětlil. Nehoda tak mohla být způsobena jak zaviněním stěžovatele, tak vinou pana M., který řídil vozidlo Ford. Pokud by vozidla jela rovně za sebou, jak vypověděli ostatní svědci nehody, došlo by k přímému nárazu vozidla stěžovatele do zadní části vozidla Ford, nikoli k nárazu způsobem, který popsal znalec. Uvedené rozpory mohla odstranit výpověď stěžovatele. Pouze na podkladě znaleckého posudku nemohly správní orgány spolehlivě dovodit odpovědnost stěžovatele za přestupek. Jednání stěžovatele totiž stejně tak mohlo být reakcí na neočekávaný manévr druhého účastníka dopravní nehody.

[8] Správní orgány se podle stěžovatele nedostatečně vypořádaly i s otázkou zavinění. Městský soud konstatoval, že vzhledem k hustšímu provozu stěžovatel měl přizpůsobit jízdu situaci a jet ohleduplně a ukázněně. Z žádného důkazu však podle stěžovatele nevyplývalo, že by svoji jízdu situaci nepřizpůbil. Závěr městského soudu je proto neodůvodněný, ryze spekulativní, a proto nepřezkoumatelný.

[9] Městský soud se v řízení o žalobě spokojil s důkazy shromážděnými policejním orgánem, aniž by vyvinul snahu po objektivnějším pohledu na věc, stejně jako správní orgány. Zamítnutím žaloby vyslal signál, že důležitější je rychlost rozhodování než jeho kvalita. Pochybení městského soudu však spočívá ve způsobu dokazování. Městský soud vrátil originál správního spisu žalovanému, proto nelze seznat, zda kopie správního spisu předložená městskému soudu je kopií autentickou. Městský soud měl proto uvést, jakým správním spisem vlastně důkaz provádí.

[10] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, který bagatelizoval písařské chyby ve výroku rozhodnutí žalovaného. Podle něj se nejednalo o chyby, které nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Neobsahuje-li rozhodnutí náležitosti plynoucí z § 68 správního řádu, je vadné. Takto vadné je i opravné rozhodnutí žalovaného.

[11] Závěrem stěžovatel navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Okamžitý výkon rozhodnutí by znamenal započítání běhu sankce spočívající v zákazu činnosti. Tento konkrétní, zásadní a nevratný zásah by znamenal nevratnou překážku výkonu povolání stěžovatele, k němuž nezbytně potřebuje řidičské oprávnění.

[12] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti ani k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo podáno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů [ad III. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Dále se zabýval námitkou vady řízení před městským soudem spočívající v dokazování kopií správního spisu [ad III. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Poté hodnotil námitku nesprávného posouzení naplnění objektivní stránky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. h) a i) přestupkového zákona [ad III. C); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení [ad III. D); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], resp. vadu správního řízení spočívající v upření možnosti osobní účasti na jednání před správním orgánem [ad III. E); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Závěrem se Nejvyšší správní soud věnoval námitce nesprávného posouzení vad rozhodnutí žalovaného městským soudem [ad III. F); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III. A) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že závěry městského soudu ohledně jeho zavinění jsou spekulativní, neodůvodněné, a tudíž nepřezkoumatelné.

[18] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené“, a to zejména tehdy „jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[19] Městský soud se otázkou naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. h) a i) přestupkového zákona zabýval na stranách 10 a 11 rozsudku. Konstatoval, že stěžejním důkazem pro závěry o vině stěžovatele byl znalecký posudek, z něhož vyplynula příčina dopravní nehody. Následně na straně 11 rozsudku městský soud uzavřel, že „vzhledem k hustšímu provozu, který potvrdili všichni svědci dopravní nehody, bylo od žalobce spravedlivé očekávat, aby jízdou přizpůsobil situaci v provozu, jel obleduplně a ukázněně. (...) Dopravní nehoda vyplynula z běžného provozu na silniční komunikaci, kdy řidič vozidla jedoucího před žalobcem jel obvyklým způsobem. Žalobcem ani jinými svědky nebylo tvrženo, že by nešlo o obvyklou dopravní situaci, se kterou žalobce měl a mohl s ohledem na své osobní poměry a povahu běžného provozu na silničních komunikacích počítat.“

[20] Podle Nejvyššího správního soudu ze shora citovaného odůvodnění rozsudku městského soudu jasně vyplývá, na základě jakých úvah dospěl městský soud k závěru, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a proč v daném případě nebylo možné posoudit zavinění stěžovatele s ohledem na tzv. princip omezené důvěry. V projednávané věci šlo podle městského soudu o běžnou dopravní situaci, se kterou stěžovatel mohl a měl s ohledem na své osobní poměry a povahu provozu na pozemních komunikacích počítat.

pokračování

[21] Současně je nutné doplnit, že stěžovatel v žalobě neuplatnil námitku nesprávného posouzení otázky zavinění. Dovolával se toliko povšechně nesprávného posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata předmětného přestupku. V tomto ohledu byly tedy závěry městského soudu ohledně zavinění stěžovatele odpovídající a dostatečné. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu proto není důvodná.

III. B) Námitka vady řízení před městským soudem

[22] Dále Nejvyšší správní soud posuzoval, zda řízení před městským soudem bylo zatíženou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozsudku městského soudu. Podle stěžovatele není zřejmé, zda měl městský soud k dispozici kopii celého správního spisu. Při ústním jednání měl proto městský soud uvést, jakým správním spisem dokazování provádí.

[23] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[p]ři jednání o žalobě ve správním soudnictví (...) není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Obsah správního spisu je samozřejmě bez pochybností známý správnímu orgánu, tj. žalovanému v řízení o žalobě, avšak i žalobce se v případě jeho zájmu má právo s obsahem správního spisu v průběhu správního řízení seznámit. Je možné, že žalobce učiní určitou část správního spisu spornou, o této otázce poté soud případně vede dokazování“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Rovněž soud je vždy povinen seznámit se s úplným obsahem správního spisu před rozhodnutím ve věci samé. Pokud by totiž nekonfrontoval rozhodnutí žalovaného s úplným správním spisem, neprovedl by přezkum rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 1 As 61/2006 - 48).

[24] Nejvyšší správní soud ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 1 A 15/2010 ověřil, že městský soud žalovaného přípisem ze dne 29. 4. 2010 vyzval k předložení úplného správního spisu v originále (č. l. 15). Žalovaný nicméně přípisem ze dne 21. 5. 2010, zn. 31/2010-160-SOU/3, informoval městský soud, že žalobce podal žádost o obnovu řízení, které bylo ukončeno vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu nemohl žalovaný vyhovět výzvě k předložení originálu správního spisu. Současně žalovaný navrhl, aby městský soud řízení přerušil do pravomocného ukončení řízení o žádosti o obnovu řízení. Následně Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 6. 2010, č. j. 1 A 15/2010 - 27, řízení přerušil. K další výzvě městského soudu podal žalovaný dne 3. 12. 2010 vyjádření k žalobě a současně předložil soudu kopii správního spisu (srov. přílohová obálka na č. l. 38 spisu). Přípisem ze dne 9. 1. 2013 žalovaný soudu sdělil, že rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 19. 12. 2012, č. j. 543/2010-160-SPR/7, byla žádost žalobce o obnovu řízení zamítnuta; rozhodnutí však nenabýlo právní moci, jelikož byl proti němu podán rozklad. Při ústním jednání dne 23. 4. 2013 rozhodl městský soud o pokračování v řízení. Z protokolu o jednání před městským soudem (č. l. 74 – 75) se podává: „Proveden důkaz správním spisem. Zástupci účastníků shodně uvádějí, že správní spis byl konstatován úplně, návrhy na doplnění nemají. Právní zástupce žalobce žádá, aby bylo ověřeno, kdy Česká pošta doručila omluvu žalobce ze dne 30. 11. 2009 (...). Zástupce žalovaného předkládá originál správního spisu, kde dle razítka Magistrátu je uvedeno, že omluva žalobce došla dne 2. 12. 2009. (...) Ze správního spisu se zjišťuje, že předvolání žalobce k jednání bylo připraveno k vyzvednutí od 16. 11. 2009 dle razítka pošty. (...) Z originálu správního spisu, který bude vrácen zástupci žalovaného, se zjišťuje, že dle razítka podatelny byla omluva doručena žalovanému dne 2. 12. 2009. Originál správního spisu se po nahlédnutí vrací.“

[25] Na základě skutečností shora uvedených je zřejmé, že žalovaný předložil městskému soudu pro řízení o žalobě pouze kopii správního spisu z důvodu, že paralelně probíhalo řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení, které skončilo žalobou napadeným rozhodnutím. Na ústním jednání konaném dne 23. 4. 2013 zástupce žalovaného originál správního spisu městskému soudu předložil a soud z něj ověřil, že omluva žalobce byla žalovanému doručena 2. 12. 2009. Poté byl originál správního spisu vrácen zpět žalovanému. Z protokolu o předmětném jednání se rovněž podává, že zástupci účastníků řízení neměli námitek proti rozsahu, v jakém byl správní spis městským soudem konstatován.

[26] Nejvyšší správní soud je tak přesvědčen, že městský soud vyhověl požadavkům shora citované judikatury a řádně se seznámil s obsahem spisového materiálu, který mu byl žalovaným v kopii předložen. Žádné pochybnosti o úplnosti tohoto materiálu soudu nevznikly. Na ústním jednání pak městský soud k návrhu zástupce žalobce z originálu správního spisu ověřil okamžik doručení omluvy z jednání žalovanému. Stěžovatel při jednání žádné námítky proti úplnosti správního spisu nevnesl a rozsah, v jakém byl správní spis soudem konstatován, nerozporoval. Nelze proto nyní v kasační stížnosti s úspěchem toliko v abstraktní rovině namítat, že kopie správního spisu, kterou měl městský soud při rozhodování o žalobě k dispozici, nebyla úplná, resp. že nebylo zřejmé, z jakého správního spisu soud při jednání konstatoval relevantní skutečnosti. K takovým námítkám měl stěžovatel prostor především při ústním jednání před městským soudem.

[27] Nadto stěžovatel ani nekonkretizoval, jaké písemnosti či dokumenty v kopii správního spisu předložené městskému soudu chybí. Po prostudování předmětné kopie správního spisu Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by spis byl neúplný, resp. že by v něm určité dokumenty nebyly obsaženy. Ze samotné skutečnosti, že měl městský soud pro řízení o žalobě k dispozici kopii správního spisu, nikoliv jeho originál, nelze bez přistoupení dalších okolností dovozovat, že by se městský soud dopustil vady řízení (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, č. j. 2 As 19/2005 - 51). Námítka, že se městský soud dopustil vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost, tak s ohledem na výše uvedené není důvodná.

III. C) *Námítka nesprávného posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku*

[28] Podle stěžovatele městský soud dále nesprávně posoudil otázku naplnění skutkové podstaty přestupku. V tomto ohledu se městský soud ztotožnil se závěry správních orgánů a uvedl, že stěžovatel měl přizpůsobit jízdu hustšímu provozu na dopravní komunikaci a jet ohleduplně a ukázněně. Dopravní nehoda vyplynula z běžného provozu na silniční komunikaci, nebyly proto důvodné odkazy stěžovatele na princip tzv. omezené důvěry vyplývající mj. z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[29] Podle § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona *se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.* Obdobně podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona *se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí hmotná škoda převyšující zřejmě částku 100.000 Kč.*

[30] Zvláštním právním předpisem je zde zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu). Ten v § 4 písm. a) stanoví, že *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neobrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní,*

pokračování

aby nepoškozoval životní prostředí ani neobrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

[31] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Stěžovatel dne 16. 12. 2008 kolem 7:50 hodin řídil osobní vozidlo v pravém jízdním pruhu po čtyřproudové ulici Novopacká, ve směru od ulice Ve Žlábku k ulici Chlumecké. V místě dopravní nehody byl úsek přehledný, jednalo se o mírně levotočivou zatáčku, vozovka byla suchá a neznečištěná; maximální povolená rychlost je v předmětném úseku stanovena na 100 km/hod. Uvedeného dne byl provoz na silnici hustý, ale jelo se plynule. V obou pruzích jela kolona vozidel rychlostí kolem 80 km/hod, provoz byl klidný (srov. úřední záznamy Policie České republiky o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, J. M. ze dne 16. 12. 2008, záznam o výsledku L. V. ze dne 15. 1. 2009, nebo záznam ze dne 16. 1. 2009 o výpovědi stěžovatele nebo záznam o výsledku J. D. ze dne 21. 1. 2009). Stěžovatel svým vozidlem narazil zezadu do osobního motorového vozidla, které jelo ve stejném jízdním pruhu před ním; toto vozidlo řídil J. M. Následkem nárazu sjela obě vozidla doprava do příkopu a dále na travnatý svah, odkud se převrátila na střechu zpět do příkopu. Při dopravní nehodě došlo ke zranění obou řidičů, kteří byli převezeni do FN Bulovka a zde hospitalizováni. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna. Odhadovaná výše škody na každém z vozidel činila 250.000 Kč (srov. protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 16. 12. 2008, PSP-28785/DN-2008-312-TC).

[32] Znalec Ing. Pavel Tůma ve znaleckém posudku ze dne 19. 2. 2009 k pravděpodobnému průběhu dopravní nehody uvedl: „Vzhledem ke shodujícím se výpovědím účastníků a svědků nehody se z technického hlediska jeví jako reálná a pravděpodobná varianta vzniku a průběhu nehody tak, že obě vozidla jela v kritické době v pravém jízdním pruhu ul. Náchodské v průběžně jedoucí koloně vozidel (...). V kritické situaci došlo k nárazu pravou přední částí vozidla Š-Octavia do levé zadní části vozidla Ford Fusion s částečným překrytím pravé přední části vozidla Octavia s levou zadní částí voz. Ford Fusion. Následkem vektorů sil působících rychlejším vozidlem Octavia na levý zadní roh voz. Fusion došlo zákonitě k točivému momentu v těžišti vozidla Ford Fusion ve směru hodinových ručiček, tedy přední částí doprava ven z vozovky.“ Dále znalec k příčině vzniku a průběhu nehody z technického hlediska konstatoval, že „hlavní příčinou vzniku nehody musel být náraz zadního vozidla Š-Octavia na zadní částí vozidla Ford Fusion. K nárazu pak mohlo dojít buďto nedodržením bezpečné vzdálenosti, případně nedostatečným věnováním pozornosti řízení řidičem zadního vozidla Š-Octavia, případně i náhlým a neočekávaným prudkým snížením rychlosti vpředu jedoucího vozidla Ford Fusion, což však je méně pravděpodobné, protože v tomto případě by prudce brzdící vozidlo muselo zanechat na suchém živičném povrchu vozovky zřetelné brzdné stopy.“

[33] V řízení byl zpracován rovněž znalecký posudek v oboru zdravotnictví MUDr. Jiřím Hovorkou, CSc. Ten hodnotil zranění J. M. jako středně těžké. Poškozený utrpěl povrchní poranění na těle a poranění krční páteře, neboť v důsledku nehody u něj došlo k poškození krčního obratle C6 (dvě zlomeniny, bez dislokace obratle a bez poškození meziobratlové ploténky). Předpokládaná doba léčby takového zranění přesahuje 3 měsíce a zranění tak bylo možno hodnotit jako ublížení na zdraví (srov. znalecký posudek ze dne 15. 1. 2009).

[34] Dne 3. 3. 2009 policejní orgán odevzdal věc k projednání přestupku Magistrátu hlavního města Prahy podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu, neboť na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že stěžovateli nelze prokázat porušení důležité povinnosti ve smyslu § 223 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona. Správní orgán prvního stupně na podkladě získaných důkazů uzavřel, že stěžovatel se při provozu na pozemních komunikacích nechoval ohleduplně a opatrně a způsobil dopravní nehodu, při níž bylo J. M. ublíženo na zdraví a při které současně vznikla škoda na vozidlech převyšující 100.000 Kč.

[35] Podle Nejvyššího správního soudu ze všech důkazů opatřených v průběhu řízení zřetelně vyplynulo, že byla naplněna skutková podstata přestupků vymezených v § 22 odst. 1 písm. h) a i) přestupkového zákona. Z protokolu o nehodě v silničním provozu, z plánu, který zobrazuje místo nehody a zajištěné stopy, z fotodokumentace o dopravní nehodě, jakož i ze znaleckého posudku v oboru silniční doprava a ekonomika vyplývá, že stěžovatel nerespektoval požadavek na ukázněné a odpovědné chování se v provozu na pozemních komunikacích a narazil do vozidla jedoucího před ním, čímž způsobil předmětnou dopravní nehodu. Při ní došlo ke škodě na obou vozidlech, která přesáhla 100.000 Kč; stěžovatel tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 22 odst. 1 písm. i) přestupkového zákona. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví je dále zřejmé, že jednání stěžovatele, které vyústilo v dopravní nehodu, vedlo ke středně těžkému zranění J. M.; je tak nesporné, že byla naplněna i skutková podstata § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona. Městský soud tak správně vyhodnotil, že na základě důkazů provedených v řízení bylo prokázáno, že se stěžovatel dopustil přestupku, který mu byl kladen za vinu. Námitka nesprávného posouzení této otázky městským soudem je proto nedůvodná.

[36] K tomu lze doplnit, že městský soud naprosto správně vyhodnotil odkazy stěžovatele na tzv. princip omezené důvěry jako nepřipadné. Zmiňovaný princip znamená, že po účastníkovi silničního provozu nelze spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. 5 Tdo 1173/2004, publikované pod č. 45/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). V projednávané věci ovšem stěžovatel nezpůsobil nehodu proto, že by jiný účastník silničního provozu nějakým způsobem porušil pravidla provozu nebo si počínal nestandardně. V řízení bylo prokázáno, že provoz na ulici Novopacká, na níž k nehodě došlo, byl hustý, ale plynulý; vozidla jela rychlostí kolem 80 km/hod., což byla rychlost nižší než maximální povolená rychlost v daném místě. Za těchto standardních podmínek stěžovatel nevěnoval dostatečnou pozornost řízení a narazil do auta jedoucího před ním, čímž způsobil dopravní nehodu. Dopravní nehoda tak měla příčinu pouze v jednání stěžovatele, nikoliv v chování jiných subjektů, od stěžovatele odlišných. Odkazy na princip omezené důvěry tak byly v projednávaném případě zcela liché. Nepřílišné byly v tomto směru rovněž odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejm. na rozsudek ze dne 28. 8. 2008, č. j. 5 As 32/2008 - 51, publikovaný pod č. 1707/2008 Sb. NSS), jak správně poznamenal městský soud.

[37] Mylné jsou v tomto ohledu i výtky stěžovatele, že závěry znaleckého posudku odporují tvrzením účastníků a svědků nehody, že provoz na silnici byl plynulý a auta jela v koloně za sebou. Pokud při nárazu vozidla řízeného stěžovatelem do vozidla před ním byla poškozena pravá přední část vozidla stěžovatele a levá zadní část vozidla Ford (což nepochybně vyplývá z předložené fotodokumentace), je zřejmé, že k nárazu obou vozidel došlo tak, jak konstatoval znalec Ing. Tůma. Tomuto závěru neodporují tvrzení svědků nehody, že před nehodou byl provoz plynulý a vozidla jela v kolonách. Poté však stěžovatel v důsledku krátké nepozornosti či neopatrnosti neovládl řízení a narazil do levé zadní části vozidla jedoucího před ním. K tomuto manévru mohlo dojít ve zlomku vteřiny, proto je myslitelné, že nehodě žádné nestandardní okolnosti nepředcházely a že ostatní účastníci zaznamenali až vybočení obou vozidel z pozemní komunikace.

III. D) Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány

[38] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uváděl, že správní orgány nedostatečným způsobem zjistily skutkový stav věci. Svůj závěr o spáchání předmětného jednání postavily podle něj pouze na nejasném znaleckém posudku, přičemž ani znalec ani žádný jiný z účastníků nebyl ve správním

pokračování

řízení vyslechnut. Městský soud však dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, jakým způsobem došlo k dopravní nehodě a že stěžovatel porušil § 22 odst. 1 písm. h) a i) přestupkového zákona.

[39] K tomu je nejprve nutné poznamenat, že úkolem správního orgánu v přestupkovém řízení je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Vznikne-li rozumná pochybnost o otázce, kdo se vytýkaného jednání dopustil, nemůže být obviněný z přestupku za přestupek postižen. Povinností obviněného tedy není vyvíňovat se, tj. prokazovat, že se protiprávního jednání nedopustil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2005, č. j. 2 As 45/2005 - 55).

[40] Nejvyšší správní soud má za to, že na základě důkazů použitých v předmětném přestupkovém řízení (zejm. znalecké posudky, fotodokumentace a nákres místa dopravní nehody) bylo nepochybně prokázáno, že se stěžovatel vytýkaného jednání naplňujícího znaky přestupků dle § 22 odst. 1 písm. h) a i) přestupkového zákona dopustil. Na tom nic nemění ani skutečnost, že všechny zmiňované důkazy, z nichž je dovozována odpovědnost za přestupek, byly důkazy nepřímými, neboť tyto důkazy tvořily ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňoval pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 - 48).

[41] Stěžovatel se mýlí v tom, že závěry znaleckého posudku Ing. Tůmy jsou nejednoznačné a že znalec hovořil pouze o pravděpodobné příčině nehody. Znalec sice ve svém znaleckém posudku v odpovědi na otázku č. 7 týkající se příčiny a průběhu nehody z technického hlediska uvedl, že k nárazu mohlo dojít buďto nedodržením bezpečné vzdálenosti, nedostatečným věnováním pozornosti řízení vozidla, případně náhlým a neočekávaným prudkým snížením vpředu jedoucího vozidla (blíže srov. bod [32] shora). Poslední možnost však vzápětí vyloučil jako méně pravděpodobnou, neboť v takovém případě by prudce brzdící vozidlo muselo zanechat na vozovce stopy. Z ostatních důkazů přitom bylo zřejmé, že brzdné stopy na vozovce zjištěny nebyly. Závěry znaleckého posudku Ing. Tůmy tak ve spojitosti s ostatními důkazními prostředky vyznívají jednoznačně v tom smyslu, že příčinou nehody byl náraz vozidla řízeného stěžovatelem do vozidla Ford Fusion jedoucího ve stejném jízdním pruhu před ním z důvodu, že stěžovatel věnoval nedostatečnou pozornost řízení, resp. nechoval se ohleduplně a ukázněně a nepřizpůsobil svoji jízdu okolním podmínkám.

[42] Nelze tak přisvědčit námitkám stěžovatele, že znalec i ostatní účastníci nehody měli být v řízení před správním orgánem vyslechnuti a že v pochybnostech měl správní orgán postupovat podle pravidla *in dubio pro reo*. Důkazní prostředky, na základě kterých správní orgán vyhodnotil skutkový stav věci (podrobně popsáné v bodech [31] až [33]), byly dostatečné a nezbuzovaly pochybnosti o viníkovi dopravní nehody ani o jejím pravděpodobném průběhu. Je nasnadě, že zjistit skutečný důvod vzniku nehody či pohnutku na straně stěžovatele je téměř nemožné. Lze tak pouze předpokládat, že nehodu mohla způsobit krátká nepozornost stěžovatele při řízení, nedostatečná koncentrace, únava, ospalost či pouhá neukázněnost při řízení apod. To však nic nemění na nepochybném závěru, k němuž dospěly správní orgány na základě provedeného dokazování, že stěžovatel porušil povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích zakotvenou v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a způsobil dopravní nehodu, při níž bylo J. M. ublíženo na zdraví a vznikla škoda převyšující částku 100.000 Kč.

[43] Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto v souladu s výše uvedeným není důvodná.

III. E) Upřesnění možnosti stěžovateli účastnit se ústního

[44] Nejvyšší správní soud se dále věnoval námitce stěžovatele, že správní orgány porušily ustanovení o řízení, neboť mu upřely možnost účastnit se ústního jednání ve věci. Městský soud v tomto ohledu odkázal na nález Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 58/2000, a uzavřel, že stěžovatel byl výslovně poučen o možnosti navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení a že se mohl k věci vyjádřit. Byl rovněž seznámen s tím, že za omluvitelný důvod neúčasti na jednání nelze považovat pracovní vytíženost. Podle městského soudu frekvence nepřítomnosti stěžovatele v České republice a následných omluv navozovala dojem účelovosti jednání s cílem protahovat řízení.

[45] Podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[46] Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvého stupně přípisem ze dne 25. 8. 2009, č. j. MHMP 686611/2009/Hab, předvolal stěžovatele na ústní jednání na 5. 10. 2009 v 10 hodin. Současně jej poučil o jeho procesních právech a povinnostech. Zdůraznil rovněž, že odůvodněnou omluvu z nařízeného ústního jednání je nutno učinit bezodkladně a prokazatelným způsobem. Dále stěžovatele informoval, že za závažný důvod pro nedostavení se na ústní jednání nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání, pracovní aktivity, provozování koníček a jiných soukromých zájmů. Stěžovatel byl rovněž poučen o možnosti projednání přestupku bez jeho přítomnosti v případě nedostavení se bez náležité omluvy, resp. o možnosti uložení pořádkové pokuty.

[47] Emailem zasláným správnímu orgánu prvního stupně dne 3. 10. 2009 se stěžovatel z jednání nařízeného na 5. 10. 2009 omluvil z důvodu „závažných pracovních úkolů“. Současně požádal o stanovení nového termínu k projednání přestupku s tím, že s ohledem na požadavky jeho zaměstnavatele bude pracovně mimo Českou republiku z důvodu plnění úkolů vyplývajících z členství ČR v Evropské unii. Aby předešel termínové kolizi, informoval správní orgán o svých plánovaných pracovních cestách ve dnech 8. – 9. 10., 19. – 24. 10., 6. – 12. 11., 16. – 20. 11., 6. – 11. 12. a 16. – 18. 12. a dodal, že mu na osobní účasti při projednávání věci záleží. Správní orgán tedy přípisem ze dne 11. 11. 2009, č. j. MHMP 918739/2009/Bur, nařídil nové ústní jednání na 2. 12. 2009 v 10 hodin. Uvedená zásilka byla stěžovateli připravena k vyzvednutí dne 16. 11. 2009 a po úložní době vložena do schránky dne 27. 11. 2009. Dne 30. 11. 2009 podal stěžovatel k poštovní přepravě zásilku adresovanou správnímu orgánu prvního stupně, která obsahovala omluvu z nařízeného ústního jednání z důvodů závažných pracovních úkolů zaměstnavatele stěžovatele a požádal o nařízení jednání po 20. 12. 2009, kdy se vrátí z poslední zahraniční cesty v roce 2009. Zopakoval, že mu záleží na osobní účasti při jednání a přiložil kopii letenky. Předmětná zásilka byla správnímu orgánu doručena 2. 12. 2009. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel ani nikdo jiný z předvolaných osob na ústní jednání nedostavili, provedl správní orgán ústní jednání bez přítomnosti stěžovatele a téhož dne vydal rozhodnutí, jímž shledal stěžovatele vinného ze spáchání předmětného přestupku.

[48] Obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo by se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého

pokračování

důvodu. Koná-li správní orgán ústní jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž jsou pro to splněny zákonné podmínky, dojde k porušení základního práva obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda omluvu stěžovatele z 30. 11. 2009 bylo lze považovat za omluvu náležitou ve smyslu § 74 odst. 1 přestupkového zákona.

[49] K tomu lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že „náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení (...) náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66).

[50] V projednávané věci Nejvyšší správní soud s přihlédnutím ke shora popsanému průběhu přestupkového řízení dospěl k závěru, že omluvu stěžovatele z ústního jednání dne 2. 12. 2009 správní orgány i městský soud správně vyhodnotily jako omluvu, která nesplňuje požadavky náležité omluvy ve smyslu § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Jednalo se již o druhou omluvu z nařízeného ústního jednání z důvodu zahraniční pracovní cesty stěžovatele, přitom „volné termíny“, které stěžovatel správnímu orgánu ve své první omluvě z ústního jednání navrhl, správní orgán respektoval a nařídil ústní jednání na termín, který stěžovateli podle jeho původních informací vyhovoval. I přesto se následně stěžovatel z nařízeného ústního jednání omluvil s tím, že je povinen absolvovat náhlou zahraniční pracovní cestu. S ohledem na závěry shora citovaného rozsudku č. j. 7 As 9/2009 - 66 nelze v kontextu popsaných okolností považovat omluvu stěžovatele ze dne 30. 11. 2009 za omluvu podanou z náležitého důvodu (přiměřeně srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99). Za těchto okolností pak postrádá jakéhokoli opodstatnění blíže zkoumat včasnost této druhé omluvy a zabývat se úvahou stěžovatele, že zásilky podané v Praze by měly být doručeny provozovatelem poštovních služeb na území hlavního města již následující pracovní den, neboť nebyla-li omluva podána z důležitého důvodu, nešlo o omluvu náležitou (§ 74 odst. 1 přestupkového zákona), která by odůvodňovala nařízení nového termínu ústního jednání.

[51] Lze se plně ztotožnit s postupem správního orgánu, který první omluvu z ústního jednání odůvodněnou důležitým plněním pracovních povinností (zahraniční pracovní cestou) vyhodnotil jako omluvu náležitou a nařídil nové ústní jednání na termín, který stěžovateli s ohledem na plnění jeho pracovních povinností vyhovoval, což ostatně s ohledem na plánovaný harmonogram zahraničních cest stěžovatele nebylo zcela snadné (srov. bod [47] shora). Za této situace však již nelze z důvodu neodkladného plnění pracovních povinností akceptovat v pořadí druhou omluvu, nadto za situace, kdy stěžovatel byl v předvolání řádně poučen o tom, že plnění pracovních povinností se zpravidla za vážný důvod neúčasti na jednání nepovažuje.

[52] V této souvislosti lze poukázat i na judikaturu Ústavního soudu týkající se trestního řízení, podle níž *ze základního práva na účast při jednání, které je zakotveno v čl. 38 odst. 2 Listiny, nikterak nevyplyvá povinnost obecného soudu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům účastníka řízení. Je na orgánech činných v trestním řízení důsledně sledovat účel trestního řízení a vynaložit veškeré úsilí a prostředky, které jsou jim ze zákona k dispozici, aby řádný výkon spravedlnosti nebyl obrozován. Je v možnostech těchto orgánů, aby v konkrétním případě rozlišily situace, kdy je o odročení žádáno z obstrukčních důvodů, nebo kdy jsou zde jiné závažné důvody, které jsou svojí povahou natolik významné, že by odročení úkonu trestního řízení vedlo k porušení jiného základního práva, např. dalších obviněných v téže věci, případně poškozených, nebo k nenaplnění účelu trestního řízení* [např. nálezy sp. zn. III. ÚS 83/96

ze dne 25. 9. 1996 (N 87/6 SbNU 123; 293/1996 Sb.), nebo sp. zn. II. ÚS 2448/08 ze dne 30. 4. 2009 (N 106/53 SbNU 331)]. Byť Ústavní soud vyslovil výše uvedené teze pro řízení trestní, nepochybně lze citované závěry převzít i pro přestupkové řízení. Správní orgán, který řízení vede, je povinen respektovat základní právo obviněného na účast při jednání, nicméně není povinen přizpůsobit režim řízení a jeho průběh neodůvodněným požadavkům a představám účastníka řízení (obviněného z přestupku), pokud by účel řízení (projednání přestupku ve lhůtě dle § 20 přestupkového zákona) mohl být ohrožen. Správní orgány jsou proto oprávněny posoudit si důvodnost omluvy z jednání a v případě obstrukčních snah účastníka řízení uskutečnit ústní jednání v jeho nepřítomnosti (§ 74 odst. 1 přestupkového zákona). Nejvyšší správní soud v žádném případě nesnižuje přínosnost zaměstnání stěžovatele a důležitost jeho osobní účasti na zahraničních misích v zastoupení Ministerstva vnitra, nicméně na druhou stranu je nutné uvědomovat si vážnost vzneseného obvinění z přestupku a relativně krátké prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek. Časové možnosti oprávněných úředních osob a jejich snaha o nalezení vhodného termínu pro ústní jednání v harmonogramu činnosti správního orgánu tak není zcela bezmezná.

[53] Měl-li stěžovatel nějaké požadavky na doplnění dokazování, mohl je jistě včlenit do podaného odvolání a navrhnout odvolacímu správnímu orgánu provedení dalších důkazů. Tohoto práva nicméně stěžovatel nevyužil a ve svém odvolání namítal především uplynutí lhůty k projednání přestupku a dále nesprávnost tvrzení správního orgánu, že se z účasti na jednání dne 2. 12. 2009 neomluvil. Uváděl, že svoji omluvu zaslal správnímu orgánu dne 30. 11. 2009. Netvrdil však, že by byl v důsledku upření účasti na ústním jednání zkrácen na svém právu být slyšen, vyjádřit se k provedeným důkazům atd. I s ohledem na tyto skutečnosti lze dovodit, že omluvy stěžovatele byly vedeny mj. i snahou o prodloužení délky řízení s cílem vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek. Závěru městského soudu o účelovosti omluv z jednání tak Nejvyšší správní soud přisvědčil.

[54] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že pokud správní orgán prvního stupně v projednávané věci konal ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele, nedopustil se vady řízení, neboť omluva stěžovatele z 30. 11. 2009 nesplňovala požadavky náležité omluvy ve smyslu § 74 odst. 1 přestupkového zákona; námitka nesprávného vyhodnocení této otázky městským soudem tak není důvodná.

III. F) Bagatelizace vad rozhodnutí žalovaného městským soudem

[55] Poslední námitkou obsaženou v kasační stížnosti byl nesouhlas stěžovatele s posouzením závažnosti vad napadeného správního rozhodnutí žalovaného městským soudem. Městský soud v napadeném rozsudku neakceptoval názor stěžovatele, že rozhodnutí žalované trpí nepřezkoumatelností. Vytýkané vady městský soud charakterizoval jako zřejmou nesprávnost, která nezpůsobila nezákonnost rozhodnutí.

[56] V podané žalobě stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost ze skutečnosti, že žalovaný v napadeném rozhodnutí chybně označil den vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho spisovou značku.

[57] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svoji konstantní judikaturu, podle níž je nutno za nesrozumitelné považovat zejména rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, u něhož existuje rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, www.nssoud.cz). Takto zásadní vady nebyly v rozhodnutí žalovaného zjištěny. K tomu lze dodat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité

pokračování

rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

[58] Z citované judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost je vyhrazena závažným nedostatkům rozhodnutí, kdy výrok rozhodnutí je co do svého obsahu vnitřně rozporný, nebo pro situace, kdy výrok rozhodnutí není v souladu se závěry vyslovenými v odůvodnění rozhodnutí. Chybné uvedení jedné číslice ve spisové značce odvoláním napadeného rozhodnutí, resp. nepřesné označení dne vydání rozhodnutí je nutno považovat za písařskou chybu, která nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. I z četnosti žalobních (a následně i kasačních) námitek směřujících do merita věci je zřejmé, že stěžovatel si nepochybně byl vědom, o odvolání proti jakému rozhodnutí žalovaný rozhodoval. Námítka nesprávného posouzení závažnosti vytýkaných vad rozhodnutí žalovaného městským soudem proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[59] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

[60] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[61] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu